

PÁTÝ PŘÍPAD
COLTERA SHAWA

JEFFERY DEAVER

NA JIH
ODNIKUD

≡ KNIHA ZLIN

Na jih odnikud

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

≡ KNIHA ZLIN

Jeffery Deaver
Na jih odnikud – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

JEFFERY DEAVER

NA JIH ODNIKUD

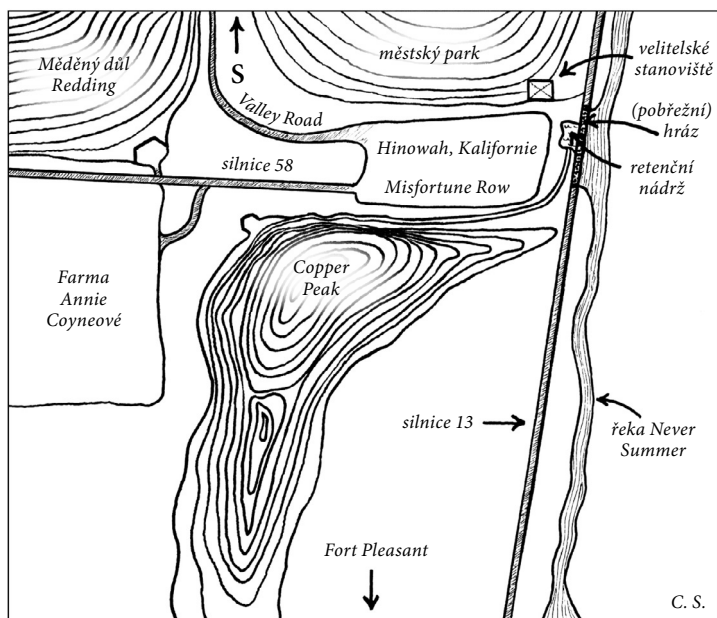
PÁTÝ PŘÍPAD
COLTERA SHAWA

Copyright © 2025 by Gunner Publications, LLC
Translation © 2025 by Jiří Kobělka

ISBN tištěné verze 978-80-7662-951-6
ISBN e-knihy 978-80-7662-955-4 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-7662-964-6 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7662-965-3 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

Existuje-li na této planetě kouzlo, pak je obsaženo ve vodě.

– LOREN EISELEY

DÍL 1

STŘEDA 20. ČERVNA

1.

Celkem tři auta měla tu smůlu, že se pohybovala po pobřežní hrázi v Hinowahu přesně ve chvíli, kdy hráz povolila.

Vepředu jel nejnovější model Chevroletu Camaro, jemuž dala Fiona Lavelleová za jeho volantem přezdívku „Velký modrásek“.

Lavelleové bylo šestadvacet let a nedávno zanechala práce učitelky, aby se mohla ve volném čase plně věnovat své vášni: psaní fantasy románu.

Cestovala z Rena do jednoho wellness centra ve Fresnu a rozhodla se, že to vezme náročnější, ale malebnější trasou vedoucí přes hory.

Seděla v autě v džínách a červeném topu, přes který měla přehozenou šedou mikinu, a pevně svírala volant, aby v prudkém protivětru udržela vůz na cestě. Auto mělo silný motor, ale jen lehkou karoserii.

Asfaltový povrch dvouproudé silnice číslo 13, po které jela, se asi na stometrovém úseku sypané hráze výrazně změnil. Vozovku zde tvořila směsice škvárobetonu, šterku... a dnes i bláta.

Tomuhle říkám svodidla, napadlo Lavelleovou a v duchu si kolem posledního slova domyslela jízlivé uvozovky. Tahle svodidla by nezastavila ani motorku, natožpak nadupané sportovní auto, jaké právě řídila.

Po její pravé straně, kde byl zhruba o třicet metrů níž vidět obrys městečka Hinowah, stála cedule s nápisem ZPOMALTE NEZPEVNĚNÁ CESTA.

Jako by zrovna na tohle bylo třeba upozorňovat.

A na levé straně, kde běsnila řeka: ZÁKAZ CHYTÁNÍ RYB Z HRÁZE.

Svérázná volba velikosti slov.

Auto jelo dál, z vozovky se uvolňovaly kousky šterku a pneumatiky je i při takto nízké rychlosti vrhaly zespodu na podvozek. Byla to zvláštní protiváha k silnému bubnování deště do střechy Modráska.

„Jejda,“ vyhrkla Lavelleová, když od řeky vystříkla do vzduchu vlna a rozprskla se o čelní sklo.

Řeka Never Summer byla nelítostná; momentálně dosahovala téměř úrovně koruny hráze a rychlostí uhánějícího vlaku se bouřlivě řítila jižním směrem. Už hodinu jí k tomu dopomáhal přívalový déšť. Musela se pohybovat dvakrát rychleji než auto, tedy nejméně šedesátikilometrovou rychlostí. Na protějším břehu se tyčil ostrý útes, rozeklaný a posetý drobnými jeskyněmi.

Lavelleová si všimla červeného nastříkaného srdce, v jehož středu se táhlo sdělení: LM + DP. NAVŽDY SPOLU...

Co to vyvádíš? okřikla se v duchu. Soustřed' se na cestu!

Ve zpětném zrcátku se mihl záblesk světla. Byly to reflektory auta jedoucího za ní.

Vadí mu snad, že jedu moc pomalu? Vždyť jsem ve sportovním autě, proboha. Podvozek se nachází pouhých pár centimetrů nad nerovným povrchem.

Měj trochu trpělivost, adresovala mu nevyslovený vzkaz a zároveň si uvědomila, že automaticky předpokládá, že za volantem sedí muž.

Trochu nefér, pomyslela si.

A vzápětí jí došlo, že celou situaci pochopila úplně špatně. Řidič na ni neblikal. Prostě najel na výmol, reflektory se zhouply a jejich světlo jí škrtlo přes zpětné zrcátko.

„Tak sorry.“ Tentokrát už to vyslovila nahlas.

Když se přiblížila ke konci hráze, kde opět začínal kluzký, ale přece jen spolehlivý asfalt, pomalu se uklidňovala.

Hodiny na palubní desce ukazovaly 6:14.

Druhým vozidlem na hrázi byl Ford F-150 pilotovaný Loui-sem Bellem, který sám sebe označoval za „nejlepšího sádrokartonáře“ ve městě Hinowah, ne-li v celém kalifornském okrese Olechu. Právě v autě poslouchal Taylor Swift a obdivoval zářivě modré camaro před sebou. Některá camara mají i šest set koní. Páni, projet tak s tímhle fešákem rovinku v Hawk's Canyonu...

Jed' pomalu, vzkázal řidiči camara na dálku. A vůbec: co je to za nápad projíždět v takové nádheře touhle sračkou?

Jed'... pomalu.

Padesátiletý, mírně a nikoliv nezvratně obézní Bell právě kouřil, avšak po každém prásku si vytáhl marlborku na delší dobu z úst, aby mohl svým falešným, ale zvučným hlasem zpívat spolu s Taylor. Čas od času také zvedl hlavu a zadíval se na nízká mračna, jako by z nich dokázal vyčíst, kdy přesně tahle hrůza poleví.

To je teda bouřka! Tuto část státu – kalifornský středový-
chod – sužovalo už dobré dva roky sucho, což pro největšího
producenta ovoce a zeleniny v zemi nebylo vůbec dobré. Pomů-
že tomu tahle bouře? Bell si to nemyslel. Někde slyšel, že po-
dobné průtrže mračen dokážou sucho vyřešit jen z nepatrné
části, protože nárazová voda prostě odteče do míst, kde není
příliš užitečná.

Na sedadle vedle něj ležel pytlík z McDonald's obsahující tři
vaječné McMuffiny v základní verzi. Bell si na výstřednosti ne-
potržel. Čím jednodušší jídlo, tím lepší. Obvykle si objednával
čtyři kousky, ale v poslední době se snažil omezovat porce
a i teď prožíval zatěžkávací zkoušku vůle, neboť se rozhodl pus-
tit se do prvního muffinu až za cedulí oznamující hranici Fort
Pleasant, hlavního města okresu Olechu, které se nacházelo asi
pěťadvacet kilometrů odtud.

Ale možná se na nějaká předsevzetí vykašle a oslaví přejezd
téhle pitomé zablácené hráze tyčící se deset pater nad Hino-
wahem tím, že si dá půlku sendviče už teď. Jako by se kroucení
volantem v téhle slotě počítalo jako cvičení.

No jo, co všechno si člověk nevymyslí...

Bell se v myšlenkách přesunul k zakázce, za kterou právě jel, totiž ke stavbě přiček v novém developerském projektu západně od města. Domy tam stály bambilion dolarů a Bell absolutně nedokázal pochopit, jak si někdo může takový palác dovolit. Možná se sem stěhují některé z těch nových firem ze San Franciska a Sacramento. Jeho pozornost se znovu přesunula k rozběsněné vodě. Řeka Never Summer dneska fakt ukazovala svaly. Normálně to byl nenápadný potok, který se líně převáloval ve skalnatém korytě pár metrů pod touto silnicí. Korytem se někdy dalo dojít až do Fort Pleasant a ani se přitom nenamočit.

Bell byl z jízdy celý ztuhlý, a tak se v kabině protáhl a na chvíli si položil pravou ruku na opěradlo vedlejšího sedadla.

Vzpomněl si, jak před pár lety seděl s Nancy, se kterou tehdy byli půl roku svoji, přesně v tomto autě a společně se dívali na západ slunce za pohořím Gold Claim. Nancy se k němu tehdy přitulila, on si ji přitáhl k sobě a začali se líbat. A ona pak řekla: „Viš, o čem jsem ještě nikdy neslyšela?“

„O čem?“

„Že by někdo počal dítě v pick-upu.“

Bell o tom taky nikdy neslyšel. Oba se nicméně shodli, že si toto téma zaslouží větší pozornost.

Ta vzpomínka – a také úsměv, který mu vyloudila na tváři – přišla přesně v 6:14 ráno.

Třetím vozidlem na pobřežní hrázi byl bílý Chevrolet Suburban, za jehož volantem seděl George Garvey. Ten právě s úžasem sledoval, jak se z korby pick-upu jedoucího před ním vylévají proudy vody. Nikdy by ho nenapadlo – ostatně sám nikdy žádný pick-up nevlastnil –, že tahle auta potřebují odtok. Při dnešní slotě se však korba rychle dokázala zaplnit dobrým kubíkem vody.

Zmínil se o tom své manželce Sonji, která zvedla hlavu od pletení.

„Hm.“

George vlastnil a provozoval malý podnik, který kdysi založil jeho prapradědeček a jenž už přes sto let zůstával v rukou jejich rodiny. On byl hlavní tvář firmy a jejím manažerem, Sonja měla na starosti administrativu. V jejich manželství platila ona za tu mlčenlivější.

George přesunul pohled od pick-upu se zalitou korbou k tmavě šedé obloze, po které od západu k východu uháněla mohutná mračna. Na mysli mu vytanulo slovo *překotně*. Ano, to je nejtrefnější výraz. Měli možnost vzít to od Sonjiných rodičů po mezistátních a čtyřproudových silnicích na dálnici číslo 5 a poté se vydat na jih. Po rodinné poradě se však rozhodli zvolit malebnější trasu. George to ještě zkontualoval s Google mapami a po několika minutách – během nichž jako by se ho algoritmus ptal: „Myslíš to vážně?“ – mu vypadlo, že mají jet tudy.

„To město Hibbing, kterým jsme projížděli asi patnáct kilometrů zpátky...“ ozvala se jeho žena. „Není náhodou ještě jeden Hibbing? Ze kterého pocházel někdo slavný?“

„Někdo?“ zeptal se George, jako by ho uráželo, že si Sonja takovou hvězdu okamžitě nevybaví. „Přece Bob Dylan.“

„Jo.“ Zpátky k pletení a ťukání jehlicemi.

George oslovil nejmuzikálnější ze všech Garveyových: „Kim. Kdo je Bob Dylan?“

„Kdože?“ zeptala se sedmnáctiletá světlovlasá Kimberly – ke Garveyho nesmírné úlevě dosud spíš roztomilá než exotická – a dál si zkoumavě prohlížela ulomený nehet. Jí ani jejím kamarádkám nikdy nevydrželo všech deset nehtů v neporušeném stavu déle než pár hodin, i když o ně pečovaly sebevíc.

„Nejlepší skladatel, který kdy žil,“ poučil ji George, který býval před lety folkovým zpěvákem.

„Určitě ne lepší než Drake nebo Taylor.“ Nebyla to otázka, ale konstatování.

„Strčil by je do kapsy.“

„To jako jak?“ dotázala se Kim s teenagerskou dotčeností.

„Prostě je lepší než oni.“

Žádná reakce.

Vedle Kim seděl vyzábělý jedenáctiletý Travis, který se teď plně věnoval svému mobilu připojenému na airbuds. Tenhle kluk v džínách a mikině s kapucí dokázal hrát videohru a současně psát textovou zprávu na displeji velkém jako balíček karet.

A když mu někdy náhodou neseděla gramatika nebo pořadí písmen, tak to bylo schválně, protože *on* nikdy žádný překlep neudělal.

George si všiml, že Sonja teď přesunula pohled od venkovského městečka Hinowah k řece pod nimi. „Never Summer. Le-grační jméno.“ Náhle ztichla. „Miláčku?“

„Copak?“

„Tohle se mi nelíbí,“ zašeptala.

George si ještě jednou prohlédl přívalový proud pod nimi.

„Myslím, že za posledních pár minut hladina výrazně stoup-la. Přijde mi, že by se mohla začít přelívat přes okraj.“

„Kdyby aspoň trochu přidali.“ George ukázal na pick-up a modré sportovní auto před nimi.

Ucítil sladkou vůni laku na nehty.

Kimberly, která byla mnohem energičtější – a neposednější – než její bratr, zvedla hlavu. „Já se nudím. Kdy už budem doma?“

„Zhruba v jednu nebo ve dvě.“

Dívka si zhluboka povzddechla. „Dyť je teprv šest čtrnáct.“

A George Garvey musel obdivovat teenagerskou schopnost povzdechnout si tak, aby to znělo jako projev ryziho utrpení.

V jediném okamžiku se celý svět změnil.

Přesně ve čtvrt na sedm ráno se bitva mezi řekou Never Summer a pobřežní hrází u města Hinowah rozhodla ve prospěch řeky.

Horní půlmetr až metr říčního náspu zmizel, jako by ho uřízl obrovský nůž. Ze všech lidí přítomných na hrází měl nejlepší přehled o tom, co se stalo, Louis Bell jedoucí uprostřed

konvoje. Řidič Chevroletu Camaro vepředu si kolapsu hráze zjevně všiml, a tak rychle šlápl na plyn – od kol se náhle zvedla do vzduchu sprška kamínků – a pokusil se na poslední chvíli překonat závěrečné tři metry, za nimiž hráz končila a opět přecházela v normální silnici.

Bell už se však nedozvěděl, jestli se to řidiči camara povedlo, protože si nemohl dovolit otálet. Hbitě podřadil, aby měl na rozpadajícím se povrchu pod sebou alespoň nějaký odpich, a rovněž sešlápl plyn až k podlaze. Pick-up vystřelil kupředu, ale po pár metrech opět zpomalil a začal se propadat, poněvadž řeka jednoduše spláchla podklad pod jeho pneumatikami. Vůz se naklonil směrem k rozběsněným vlnám.

Nejhorší zásah však dostal Chevrolet Suburban, který jel za ním a v němž podle Bellova úsudku cestovala čtyřčlenná rodina. Bell viděl, jak se auto kymácí na obě strany, pak dopředu a dozadu a nakonec se obrací na střechnu.

Také jeho pick-up se naklonil ještě víc a Bell očekával, že ho potká podobný osud. Zkusil na obou stranách otevřít dveře, ale voda a bláto už stačily stoupnout tak vysoko, že držely oboje dveře pevně na místě.

Louis Bell si uvědomil, že zůstává podivně klidný. V duchu zvažoval možnosti.

Mnoho jich nebylo. Vlastně si kladl jedinou otázku: Bude lepší vrhnout se do řeky a nechat se utlouct o balvany lemuující řeku Never Summer, nebo by měl raději utonout v kabině svého auta?

Bell o tom přemýšlel pouhých pár vteřin, načež stáhl okénko a hypnotizovaně se zahleděl na ledové vlny, které se přes něj přelévaly.

2.

Colter Shaw měl nepřátele.

Ve své profesi hledače odměn se sice vyhýbal vyhledávání „kaučáků“ – lidí, kteří složili kauci a pak se rozhodli uprchnout –, ale i tak během let narazil na nemálo mužů a žen, kteří si velmi *důrazně* nepřáli být nalezeni.

Téměř všechny odměny týkající se pachatelů trestných činů byly vypsané za „informace vedoucí k jejich zatčení či dopadení“, s důrazem na první slovo této ustálené formulky. Úřady si totiž ze všeho nejméně přály, aby se soukromí detektivové pouštěli do zásahových operací a vodili jim padouchy s rukama ve stahovacích páskách.

Ať už však Shaw úřadům poskytl jen „informace“ o místě pobytu hledané osoby, nebo ať už ji rovnou fyzicky přemohl a zneškodnil (na univerzitě býval přeborníkem v zápasu), dotyčné osobě se to nikdy nelíbilo.

Mnozí výlupkové proto vůči němu chovali zášť. Ti úchylnější mu dokonce posílali barvitě popis, co s ním zamýšlejí provést, jakmile se dostanou z vězení. Jeden z nich mu dokonce nakreslil obrázky s výjevy Shawova mučení a kvalita těchto ilustrací byla překvapivě dobrá.

Kromě toho měly uvězněné osoby nejrůznější přátele a příbuzné, kteří se volně pohybovali po celé zemi a mnohdy neměli nic lepšího na práci než pátrat po chlapovi, který poslal do basy jejich tatku, mamku nebo sourozence.

A tak si Colter Shaw vybudoval jakýsi systém včasného varování. Pokud se o něj začal zajímat někdo podezřelý, okamžitě se s ním spojili lidé, které znal – ať už osobně, nebo pracovně.

Především proto se momentálně nacházel v pracovně svého zesnulého otce v horské chatě jeho mládí a prokousával se pěti tisíci stranami otcových poznámek a korespondence.

Hledal zmínku o jedné konkrétní osobě, ale zatím s dokonale nulovým výsledkem.

Shaw měl štíhlou stoosmdesáticentimetrovou postavu a momentálně byl oblečený do přírody: černé džíny, vysoké pevné boty značky 5.11 a pod mikinou dvě trička kvůli izolaci. Bylo už téměř léto, ale červnové počasí letos připomínalo spíš břez: neustálý déšť, zima a vítr. Nic z toho však nemohlo Shawovi zabránit, aby prošel území několika set hektarů, které tvořilo Komplex Shawových v pohoří Sierra Nevada – tedy přinejmenším to měl na dnešní den v plánu.

Jenže místo toho procházel papíry.

A navíc bezvýsledně.

Ochutnal kávu. Už nebyla horká ani náznakem, a tak hrnek opět odložil. Nalije si další – v kuchyni stála konvice –, ale nejdřív musí splnit stanovený dílčí plán a projít další centimetr dokumentů.

Protáhl se a zabořil se do křesílka, v jehož opěradle byla vyřezána hlava grizzlyho. V dětství byl Colter tímto basreliéfem fascinován a jednou si ho dokonce obkreslil přes novinový papír, jak to lidé občas dělají na náhrobcích slavných osobností. Zarámovaný výsledek dnes visel na zdi u něj doma na východním pobřeží.

Rozhlédl se po pokoji, v němž strávil bezpočet hodin se svým výstředním otcem. Ashton mu tehdy donekonečna vštěpoval nejrůznější pravidla přežití. Shaw dodnes v pracovně poznával desítky předmětů a knih, které v dětství upoutaly jeho pozornost stejně jako vyřezávané křesílko: mapy, zbraně amerických indiánů, lakované skřínky, knihy o politice a filozofii, obrazy, model lokomotivy, jichž měla jeho sestra celou sbírku,

nebo lovecký tesák, který Ashton vykoval se Shawovým starším bratrem.

Některé vzpomínky byly příjemné, jiné tíživé.

A pak už byl čas odsunout minulost stranou a vrátit se k pátrání po hrozbě – pokud opravdu nějaká hrozba existuje.

Varovný vzkaz zněl totiž nejednoznačně. Adresoval mu ho profesor politologie z univerzity v Berkeley, na které jeho otec kdysi učil. Profesor býval Ashtonovým studentem a dobře si uvědomoval, do jak šílené mise se tehdy Ashton pustil – a kolik nepřátel si přitom nadělal. Jeho zpráva Shawovi zněla takto:

Coltere, o tomhle byste měl vědět. Někdo volal na univerzitu a vyptával se na Ashtona a jeho rodinu. Přesměrovali ho na mě, protože jsem Ashtona znával. Hovor přijala moje asistentka. Podle ní byla volajícím žena, která se představila jako Margaret. Příjmení neuvedla. Věděla o Komplexu, ale netušila, kde leží, a chtěla to zjistit. Nenechala mi na sebe žádný kontakt a nesdělila, proč ji Komplex zajímá. Prý se ještě ozve, ale pak už nezavolala. Podle mé asistentky působila žena „nervózně“ a „příkře“. Možná o nic nejde, ale říkal jsem si, že byste o tom měl vědět.

Margaret...

Tohle jméno Shawovi nic neříkalo, a protože mu vzkaz přišel teprve před hodinou, neměl ještě možnost zeptat se na něj své matky, která momentálně pracovala na zahradě.

A tak se dál prokousával dokumenty, což mu šlo dost pomalu mimo jiné proto, že všechno, co Ashton vyplodil, bylo psáno rukou.

Jedna předběžná otázka: kdo je vlastně v ohrožení? Jako první se logicky nabízel on sám, už vzhledem k počtu podezřelých a uprchlých osob, které vydal spravedlnosti. Tajemná volající se však nezajímala přímo o Shawa, nýbrž o „Komplex“ a „ro-

dinu“. Nebezpečí tudíž mohlo hrozit někomu jinému: jeho o tři roky mladší sestře Dorion, jeho o šest let staršímu bratru Russellovi nebo jejich matce Mary Dove. Případně celé rodině Shawových.

A proč se mohli stát něčím terčem?

Na to byla odpověď velmi pravděpodobná: kvůli hlavě jejich rodu, Ashtonu Shawovi.

Právě sem do Komplexu se Ashton s manželkou a dětmi před lety uchýlil, když se dozvěděl, v jakém ohrožení se ocitl v důsledku výzkumu, ve kterém se angažoval. Prostě dráždil bosou nohou hada v podobě zkorumpovaných firemních a vládních institucí a zákonitě se kvůli tomu ocitl v jejich hledáčku.

Samotný Ashton nedokázal jejich hrozbě uniknout, ale Shaw s Russellem se posléze spojili a dohlédli na to, aby už hlavní aktéři nemohli ublížit komukoliv dalšímu.

Nepřátelé však měli nesmírně dlouhé prsty a nedalo se vyloučit, že jejich pokračovatelé budou mít zájem navštívit Shawovy přímo v Komplexu a pomstít se celé rodině.

Další dokumenty. A po nich další.

Russell dal otci přezdívku „Král Nikdy“, protože Ashton jakožto survivalista z donucení vypracoval sáhodlouhý seznam pravidel a zákazů.

Nikdy nezůstávej bez možnosti úniku, nikdy nezůstávej bez přístupu ke zbraní...

A stěžejní pravidlo:

Nikdy nic nezapisuj na žádné elektronické médium existující dnes nebo v budoucnu...

Tímto pravidlem se Ashton řídil téměř otrocky. A tak se teď před Shawem stále tyčila desetikilová hromada lejster popsaných písmem ještě drobnějším, než jaké se používalo na závěrečných řádcích reklamních letáků.

Jakmile Shaw konečně dosáhl mety jednoho centimetru, prohrábl si nakrátko ostříhané světlé vlasy a znovu se protáhl. Vykoukl z okna a viděl, jak matka na dvoutisícimetrové zahradě cosi seje – začala hodně brzy ráno, aby ji nezastihl vydatný

děšť, který na dnešek hlásili. Mary Dove měla pro zemědělství cit a její úroda bývala tak velká a rozmanitá, že ji dokázala celoročně uživit, a ještě jí zbylo něco pro návštěvy a sousedy. Colter Shaw zeleninu a ovoce miloval jako nikdo druhý. Přesněji řečeno miloval vitaminy a všechno zdravé, co tyto plodiny obsahovaly, ale na druhou stranu pro něj stále bylo záhadou, jak se někdo může dnes a denně lopotit na pásu hlíny. U člověka, který se svým winnebagem naježdí stovky tisíc kilometrů ročně, se tomu však nebylo co divit.

Neposeda...

Mary Dove, štíhlá šedesátnice s dlouhými bílými vlasy, které si ráno splekla do jednoduchého copu, si konečně sundala zahradní rukavice a zamířila do chaty. Shaw jí o varování, které obdržel, prozatím nic neřekl. Měl v plánu dát si druhý hrnek kávy a zeptat se jí, jestli z dob svého a Ashtonova působení v Berkeley nezná ženu jménem Margaret, a pokud ano, jestli je na ní a především na jejím zájmu o Komplex něco znepokojivého.

Třeba je to jen rodinná přítelkyně, která na ně ztratila kontakt, a ve skutečnosti vůbec o nic nejde.

Jenže:

Nikdy nepředpokládej, že to, co vypadá nevinně, nemůže být hrozba.

Slyšel, jak Mary Dove pouští v kuchyni vodu a myje talíře. Sebral hrnek se studenou kávou, vyrazil z pracovny a cestou letmo zavadil pohledem o dokument ležící nahoře na hromadě papírů.

Okamžitě ztuhl.

Byl to koncept dopisu, který Ashton kdysi dávno sepisoval. Některá místa byla přeškrtnutá, jiná opatřená vsuvkami, zkrátka typické opravy, které člověk provádí, když usiluje o co nejlepší jazykový výsledek.

Samotný text nebyl ničím pozoruhodný – s výjimkou jednoho slova.

*Dr. Sheridan Tillis
prorektor pro studijní záležitosti
Akademická rada San Francisco Consolidated*

*Ahoj, Sheridane,
díky za Tvá doporučení ohledně výběru základní školy
pro mou dceru Margaret. Byla mi nanejvýš užitečná a já
Tě budu informovat o našem rozhodnutí. Pokud by Tě na-
padly i nějaké školy v Marinu nebo Contra Costě, byli by-
chom Ti vděční. Piš, prosím, na níže uvedenou adresu.
A i tentokrát bychom tě poprosili o diskrétnost.
Doufám, že Tobě i Tvým blízkým se daří dobře.*

*Se srdečným pozdravem,
Ashton*

To šokující slovo: *dcera*.

Tak jo. Vyhodnocení.

Shaw nikdy neslyšel, že by Mary Dove nebyla Ashtonovou první manželkou nebo že by měl Ashton dítě s někým jiným. Naopak věděl, že se jeho rodiče seznámili už jako velmi mladí, když se náhodou setkali v zakázané oblasti jednoho národního parku.

Existovalo tedy nějaké vysvětlení, proč by tento dopis *neměl* dokazovat otcův vedlejší milostný poměr?

Načasování ho každopádně podezření nezabavovalo. Z data totiž vyplývalo, že dopis byl sepsán v době, kdy už byl Ashton s Mary Dove ženatý plných patnáct let. A pokud tehdy jeho dítě chodilo do základní školy, znamenalo to, že muselo přijít na svět dlouho po svatbě Shawových rodičů.

Jako zpáteční adresu, na kterou měl adresát poslat doporučení, navíc Ashton uvedl jeden dům v San Francisku, jehož existenci před zbytkem rodiny tajil a Shaw s Russellem ho objevili teprve nedávno, dlouho po otcově smrti.

A nabádání k diskrétnosti rovněž hovořilo za vše.

„Coltere, není ti něco?“

Ve dveřích stála Mary Dove.

Shawovi se rozbušilo srdce.

„Nic mi není. Jen jsem trochu unavený.“

Univerzální odpověď, kterou lidé používají jako štít před nepříjemnými otázkami. Hlavně muži, uvědomil si Shaw.

Mary Dove zvedla konvici s kávou a zamířila k němu. „Dáš si ještě?“

Kdyby teď Shaw koncept dopisu zakryl, bylo by to podezřelé. Jeho matka má ostrůvek zrak. Rychle jí tedy vyrazil naproti a ona mu dolila do hrnku kávu. Měl ji rád s mlékem, ale bál se, že když si zajde nalít mléko do kuchyně, mohla by matka zabrousit k hromádce dokumentů. Spokojí se tedy s černou.

Mary Dove se otočila a prohodila něco v tom smyslu, že dnes k ní přijdou na večeri sousedi.

Shaw však myslel jen na dopis. „Dobře,“ utrousil.

Mary Dove se rozesmála.

Shaw zvedl obočí.

„Právě jsem řekla, že houby dělat nebudeme, protože Kathy je na ně silně alergická. A tys na to odpověděl: ‚Dobře.‘“

„Jako že je dobře, že je dělat nebudeme, takhle jsem to myslel.“

Jeho neteře – Dorioniny dcery – by tuto odpověď označily za „trapáckou“.

Což rozhodně byla.

Mary Dove se na něj tázavě podívala, ale nechala to plavat. Nikdy na nikoho netlačila. Věděla, že když jí bude chtít někdo něco říct, udělá to sám. Což platilo o všech členech Shawovy rodiny. Samozřejmě měl každý svá tajemství. Ale pokud si někdo přál, aby jeho tajemství zůstalo tajné, ostatní ho z něj nepáčili.

Výsledkem byla zvláštní, ale fungující verze rodinné harmonie.

Shaw odložil kávu, na kterou úplně ztratil chuť, znovu se zadíval na dopis a pak prolistoval pár dokumentů pod ním. Žádný z nich se už však tématu „Margaret“ nevěnoval.

Tajná nevlastní sestra...

Mary Dove si toho během manželství s Ashtonem Shawem hodně zažila. Byla to nadaná a žádaná vědecká pracovnice, výzkumnice a lékařka, která plně podporovala Ashtona v jeho tažení proti zkorumpovaným politikům a korporacím a ochotně s ním podstoupila i nucený přesun do Komplexu, kde se stejně jako děti učila umění survivalismu.

Bylo to náročné pro její tělo, duši i mysl.

A Ashtonovy aktivity z ní nakonec udělaly vdovu.

Všichni její potomci však věděli, že vyznává stejné hodnoty jako Ashton a veškerá jeho rozhodnutí pokládá za správná. V tomto ohledu byli odjakživa zajedno.

Nebo to tak aspoň vypadalo.

Nevěra?

Vyloučeno.

Shaw prolétl další dva tucty lejster.

Ke svému zklamání však nenašel nic.

Věděl jen, kolik je Margaret momentálně let – pětadvacet až třicet. A věděl, že vzhledem ke jménu je to nejspíš běloška, ačkoliv teoreticky mohla být i příslušnicí etnické menšiny.

Pokud Margaret neměla co skrývat, proč se Ashtonovu kolegovi z Berkeley nepředstavila celým jménem, neuvedla mu svůj vztah k Ashtonovi a nenechala mu na sebe číslo?

A proč raději nevyužila Shawovu webovou stránku, kam se na něj obraceli lidé, kteří zoufale toužili vypátrat své blízké a nabízeli mu za to odměnu? Jeho obchodní partneři na Floridě, Teddy a Velma Bruinovi, tuto stránku několikrát denně kontrolovali a okamžitě by mu Margaretin vzkaz přeposlali.

O co jí tedy jde?

Nikdy nespekuluj. Jakmile máš dostatek fakt, tvým procesem ať je analýza – nikoliv spekulace.

Jediným řešením bylo projít celou hromádku – teď už z ní zbývalo „jen“ sedm až osm kilogramů lejster – hezky stránku po stránce a hledat jméno *Margaret*, případně slova *dcera*, *dívka* nebo *dítě*.

Shaw se předklonil a znovu se pustil do práce. Vzápětí ho však vyrušila textová zpráva.

Hned z prvních slov mu ztuhla krev v žilách.

Potřebuju pomoc. Ihned.

Přečetl si celou zprávu a v myšlenkách se okamžitě přenesl úplně jinam. Nevěra jeho otce byla rázem druhotná, stejně jako Margaret a její úmysly.

Odeslal stručnou odpověď a vytyčil si nejlepší trasu na místo uvedené ve zprávě.

Ještě jednou si prohlédl hromádku dokumentů a dospěl k rozhodnutí. Sebral celý stoh a nacpal ho do prázdné oranžové sportovní brašny, která opodál ležela pod stolem. Pátrání po Margaret se nehodlal zcela vzdát. Zatelefonoval místnímu advokátovi Tonymu Rossanovi, který měl kancelář několik kilometrů odtud. Když mu šeptem vysvětlil celou situaci, advokát neskryval šok. Byl však vázán mlčenlivostí a souhlasil, že dokud se Shaw nevrátí, bude se za něj dál prodírat labyrintem Ashtonových ručně psaných slov a pátrat po neznámé Margaret.

Shaw ukončil spojení, sebral ze země vedle stolu svůj černý batůžek a zamířil do kuchyně, kde matce oznámil, že musí okamžitě odjet, a podrobně jí popsal důvod.

„Jejdanánky, tak to mě mrzí.“

Shaw jí řekl, že netuší, jak dlouho bude pryč, ale že tu večeri bez hub si rozhodně dají někdy později.

Objali se a Shaw spěšně vyrazil ven.

Nastartoval běžovo-bílý obytný vůz Winnebago a vyrazil na cestu.

Navigace ho ujišťovala, že na místo určení dorazí za pětáctýřicet minut.

Docela krátká jízda.

Byla tu však další otázka: Nepřijede pozdě?

A na tu nebyla odpověď zdaleka tak jednoznačná.

3.

Hanlon Tolifson došel na konec bývalé silnice 13. Někteří lidé předvídali silnici kvůli jejímu číslu temný osud. A přestože Tolifson nebyl nijak zvlášť pověřčivý, teď měl pocit, že číslo silnice opravdu něco věstilo – trochu mu to připomínalo poslední volby, v nichž se stal starostou díky převaze 666 hlasů.

Podíval se dolů na běsnící proud vody, který před chvílí odkrojil horní část hráze stejně hladce, jako by šlo o dílo superpádoucha v apokalyptickém filmu, na něž se dívala Tolifsonova vnoučata. Takové zkoušce už dlouho nečelil.

Bylo to jiné, než když mu zemřela manželka. Tehdy musel být silný jen pro své děti a děti jejich dětí.

A bylo to jiné, než když na schůzích okresní komise bojoval o peníze pro město Hinowah.

Nebo když se postavil rodičům protestujícím proti přijetí homosexuálního učitele.

Ve všech těchto okamžicích musel být člověk silný. Čelit nepříteli osudu nebo přesile.

Tato zkouška však byla úplně jiná. Tuhle výzvu člověk přijal, protože to sám chtěl, protože ho posouvala v životě dál a on v ní potřeboval obstát.

Zkouška...

Ohlédl se na své městečko. Hinowah byl založen začátkem devatenáctého století jako hornické město a k jeho osídlení došlo výlučně díky ložiskům stříbra, tedy ne proto, že by vzhledem

ke své topografické poloze nabízel občanům bezpečné prostředí. Z tohoto hlediska bylo město naopak velmi zranitelné – leželo v hluboké kotlině ohraničené ze severu, západu a jihu nízkými kopci a z východu řekou s pobřežní hrází. Ochranný násep vybudovaný před více než sto lety se však nyní změnil v deset metrů široký vodopád, který se přeléval přes bahnité zbytky horní části hráze a padal do kalné retenční nádrže. Odtamtud voda proudila do bezpečnostního přelivu, který ji odváděl kolem města.

V tomto přelivu, který měl podobu tři metry širokého a metr hlubokého betonového koryta, netekla za několik desetiletí, co tady Tolifson bydlel, jediná kapka vody, která by se sem z řeky Never Summer přelila. Už několik let se mluvilo o tom, že se přeliv zruší a na jeho místě se postaví cyklostezka.

Díkybohu za všechny ty nerudné, tvrdohlavé a environmentálně skeptické spoluobčany.

Pro tuto chvíli tedy bylo městečko Hinowah ochráněno, jenže proud stále sílil a vodopád ukusoval stále větší část z toho, co z pobřežní hráze zbylo. Tolifson přemýšlel, jak dlouho potrvá, než se i přeliv zaplní, voda přeteče přes okraj a zaplaví město.

Tolifson teď měl na sobě dlouhý, zářivě žlutý kabát, kterému se prý říkalo „southwestern“ nebo „souwester“ podle jakési bouřky v Nové Anglii, ačkoliv Nová Anglie leží na severovýchodě, zatímco název kabátu evokoval jihozápad. V této části státu každopádně Tolifson při současných ročních srážkách vytahoval tento kabát zhruba jednou za šest let. Patřila k němu i měkká nepromokavá čapka, ale on si v ní připadal hloupě, a tak ji nahradil kšiltovkou s logem Oakland Athletics.

Tolifson měřil metr pětadesát a vážil sedmdesát osm kilo, takže jeho postava rozhodně nebudila respekt. Měl však bystré oči a během let se naučil rychle rozpoznat bezobsažné plácání a bez okolků ho utnout. Starostou se stal na základě voleb a policejním náčelníkem z dočasného pověření, když se Hiram Folk rozhodl pověsit po jednadvaceti letech tuto funkci na hřebík a odjet na Floridu, aby se tam staral o stárnoucí rodi-

če. Na plánovaném jednání zastupitelstva měl být vybrán nový náčelník. Předpokládalo se, že se jím stane buď jeden ze dvou Folkových zástupců – TC McGuire nebo Leon Brown –, anebo rada najme někoho zvenčí. Momentálně probíhal příjem přihlášek se životopisy.

A teď přišla ta zkouška.

V pouhých třiapadesáti letech ovdověl a řízení jediné firmy zabývající se inspekcemi nemovitostí v této části okresu ho nikdy příliš nevzrušovalo.

A tak chytil příležitost za pačesy a kandidoval na starostu.

Ve volbách snadno zvítězil – rozdílem, který se dal vyložit jako ďábelské znamení – a práci starosty zvládal dobře. Vedení různých bitev a zařizování všeho, co bylo aktuálně zapotřebí, mu šlo docela snadno.

Jenže to pořád nebylo ono.

Stále tomu něco chybělo.

Rozhodně hodlal dodržet veškeré předepsané postupy při výběru nového šéfa policie; všichni kandidáti budou řádně vyslechnuti a o všech se bude hlasovat.

Zároveň se však rozhodl, že do toho půjde taky a pokusí se získat tuto funkci natrvalo.

Mít odznak se mu líbilo. Líbilo se mu, že se na něj lidé rázem dívají jinak. A musel si přiznat, že ho taky baví nosit zbraň (Hanlon Tolifson nikdy nenarazil na hollywoodský western, který by ho neuchvátil).

Každé ráno se probouzel s vědomím, že mu nový den přinese novou výzvu.

Dokonce už vyšetřoval i pár trestných činů. Nějaký ten prodej pervitinu, nějaký ten prodej oxycontinu, nějaké to domácí násilí, opilý teenager s tátovou brokovnicí.

A přestože neměl formální výcvik na policejní škole nebo akademii, každý den získával od Týsího a Leona nové tipy a triky a pomalu je vstřebával. Dokonce i malá a roztomilá Debi Starrová, jejich holka přes dopravní přestupky, mu čas od času poskytla nějakou užitečnou radu.

Teď však před ním vyvstala příležitost posunout své vyhlídky o notný kus dopředu.

Jenže tu byla ta zkouška: popasovat se s protržením pobřežní hráze. Za normálních okolností by takovou katastrofu policejní šéf neřešil, protože spadala spíš do gesce hasičského sboru – v Hinowahu žilo pouhých sedmnáct set obyvatel, takže tu neměli zvláštní odbor civilní ochrany nebo krizové pomoci. Jenže Tomas Martinez, šéf sboru dobrovolných hasičů a shodou okolností taky zastupitel, neměl s průtržemi hrází o nic větší zkušenosti než Tolifson. A totéž platilo o Buddym Soamesovi, veliteli zásahového vozu a Martinezově zástupci.

A tak tento úkol připadl Tolifsonovi.

Ten byl zpočátku trochu nejistý, ale pak se nakopl a pomyslel si: V čem je problém, sakra? Tohle je tvoje šance. Je to zkouška. Když si povedeš dobře, rada tě zvolí policejním náčelníkem drtivou převahou hlasů (vlastně jich dostaneš všech sedm).

Takže krok číslo jedna: zachránit bezprostřední oběti. Lidi, kteří se pohybovali na hrázi v době, kdy se zborčila. Tolifsonovi unikalo, co je mohlo vést k tomu, aby se vydali přes hráz ve chvíli, kdy byla řeka Never Summer téměř v úrovni vozovky, ale pravdou bylo, že kdyby chtěli hráz nějak objet, v této části státu by to znamenalo prodloužit si cestu o více než hodinu. A ačkoliv samotná hráz rozhodně nebyla největším stavebním a konstrukčním zázrakem, byla vybudovaná z obrovské masy materiálu, takže se zdála dostatečně silná na to, aby odolala i notně vzedmutým vlnám.

Lidé ve třech automobilech, které jely po hrázi, si prostě v duchu hodili mincí a riskli to.

Jedna řidička, údajně mladá žena v modrém sportáku, se nakonec bezpečně dostala na druhou stranu.

Řidič pick-upu jedoucího za ní, sádrokartonový specialista jménem Louis Bell, se už smířil se smrtí, ale nakonec se mu s jistou námahou podařilo vylézt oknem z auta a přebrodit se do bezpečí dřív, než se jižní část hráze kompletně protrhla.

Zbylí lidé však takové štěstí neměli: Louis vypověděl, že za ním jel ještě Chevrolet Suburban – podle všeho s čtyřčlennou rodinou uvnitř –, který nelítostná šedivá řeka převrátila na střechu a strhla ho s sebou.

Utopili se pasažéři v autě? Anebo se jim podařilo otevřít dveře nebo stáhnout okno dřív, než se v autě vyzkratoval elektrický systém? Plavat v řece se zdálo nemožné; buďto by utonuli, nebo by se rozbili o balvany.

Starosta Tolifson však předpokládal, že žijí.

A prozatímní policejní náčelník Tolifson hodlal udělat vše pro to, aby je našel.

Přecházel sem a tam před chrlicím vodopádem a myslel na nešťastnou rodinu, na vodu valící se přelivem, na erodující hráz a na své město.

A samozřejmě myslel na KUK.

„Hane? Slyšíš mě? Deset-čtyři.“ Vysílačka na Tolifsonově boku zapraskala. Tomas Martinez vedl pátrací skupinu čítající šest dobrovolníků, kteří níže po proudu hledali pohřešovanou rodinu.

„Tomasi, teď se kódy nezdržujeme, ano?“

Faktem bylo, že Tolifson policejní komunikační kódy neznal. Tedy „deset-čtyřku“ samozřejmě ano, ale i tu znal jen proto, že se díval na *Spravedlnost v krvi*.

„Fajn.“

„Kde teď jste?“

„Něco přes tři kiláky jižně od hráze.“

„A máte něco?“

Proč se vůbec obtěžuju ptát? To by snad řekl, ne?

„Nemáme. Ale je tady hloubka dobrých šest, možná osm metrů. Ne, ještě víc! Přísahám. Něco tady rozpoznat je docela těžké.“

Řeka Never Summer byla za normálních okolností relativně průzračná. Proud však rozvířil oblaka bahna. Nebylo vidět ani deset čísel pod hladinu.

„Postupujeme, ale jde to pomalu.“

V délce mnoha kilometrů vypadaly břehy podobně jako v místě, kde teď Tolifson stál: strmá skaliska prorostlá statnými borovicemi, z nichž většina byla zelených a jen pár jich vypadalo seschle a mrtvě. Pátrací tým, který se trmácel podél břehů s pilami, sekýrami, lany a lékařským vybavením, rozhodně neměl snadnou práci.

Martinez pokračoval: „Měli bysme si obstarat člun a –“

„Člun? V tomhle proudu? To bysme nakonec zachraňovali vás. Pokračujte, co nejlíp to půjde.“

Tolifsonovi připadalo, že od policejního náčelníka je to dobrá reakce. Pokus se zachránit oběti, ale ne na úkor životů svých mužů.

Svých lidí. Ve skupině byly i dvě dobrovolnice.

Na tohle si budu muset dát pozor.

„Deset-čtyři,“ odpověděl Martinez stroze. „Jejda, promiň, nějak mi to vyklouzlo. Ještě se ti ozvu.“

„Dobře.“ Tolifson odložil vysílačku a zadíval se na valící se vodu. Přemýšlel, co je to za rodinu, odkud přijela a kam měla namířeno.

Pluje jejich chevrolet někde na hladině? Anebo uvízl v některé z mnoha jeskyní, případně v šachtě starého stříbrného dolu z počátku devatenáctého století, do něhož se dalo sejít z mnoha míst a většina z nich se nedala zatarasit? (A některá místa, která se zatarasit podařilo, byla navíc „odtarasena“ přihlouplými výrostky, kteří do dolu chodili zkoumat chodby, kouřit trávu a sexovat, protože je to prostě vzrušovalo.)

Tolifson se znovu zadíval na město.

Na své město.

Ano, ta rodina je důležitá, ale on si stěžl dokázal představit, co by se stalo, kdyby povolil i zbytek hráze. Povodeň by pak byla drtivá a děsivá.

„Hane? Pomůžeš mi tady?“

Tolifson se otočil od přerušené silnice a vystoupal na travnaté prostranství na severním svahu, což bylo nejvyšší místo ve městě. Rozkládal se tu městský park, a protože se nacházel pět me-

trů nad hrází, byl to ideální bod pro zřízení krizového velitelského stanoviště. Hlas, který ho právě oslovil, patřil drobné, čiperné a poněkud buclaté Debi Starrové. Měla na sobě hnědou policejní uniformu a na ní průhlednou pláštěnku. Také klobouček si chránila průhledným igelitovým náplekem, kterému muži ve sboru – a pouze oni – samozřejmě přezdívali „šprcka“. Momentálně se snažila rozbít stan, což jí šlo v silném větru dost těžko. Debi byla nejčerstvějším přírůstkem do místního policejního sboru, učitelka propuštěná při nedávných rozpočtových škrtech. Občas o sobě vtipkovala, že je „hlídkovou policistkou třetí třídy“, protože před nástupem k policii učila na místní základní škole třetíáky. „Mezi dětmi a motoristy nejsou velké rozdíly, snad jen že děcka se líp chytají a nedávají vám to tolik sežrat.“

V podstatě to žádná policistka nebyla, ale na tom nezáleželo – město potřebovalo příjmy z pokut a ona byla na tuhle práci dobrá.

Navíc nebylo od věci mít v týmu člověka, který se dá použít jako holka pro všechno, což v jejím případě platilo doslova. Vařila kafe, vyzvedávala balíčky, kupovala baterie... a rozbíjela stany na vyvýšených velitelských stanovištích. Dva z nich už byly postavené; Tolifson jí pomohl vzepřít tyčky posledního stanu, protože vítr setrvale fícel a střídavě obracel směr deště z vertikálního na vodorovný. Přidržel tyče ve správné poloze, zatímco ona zatloukala do země kolíky pevnými a přesnými ramami ocelové palice.

Nato společně vytáhli z kufru jejího pick-upu dvoumetrové zahradní stolky z lamina a několik skládacích židliček. Debin manžel Jim provozoval ve městě restauraci s názvem Sierra Restaurant and Catering. Vařili tam po čertech dobré jídlo, pořádali různé akce a dělali to za hubičku. „Tyhle židličky jsme pořídili na večírek Edny Zaleové,“ prohodila Debi a zvedla hlavu. „Dárky na svoje očekávané dítě vybrala, ale dítě se nakonec nekonalo.“

Tolifson roznesl stolky a zarazil je do trávy tak silně, až od nůhou létaly kousky bláta. „Přineslas ty hezké ubrusy? S Vaianou

a Nemem?“ Díky vnoučatům měl Tolifson slušné povědomí o tom, co je aktuálně v kulturním kurzu.

„Ha ha.“

Prohlédl si klikatou silnici vedoucí od města v údolí k velitelskému stanovišti.

KUK zatím nedorazila.

Docela úleva.

Tolifson však věděl, že to dlouho nevydrží.

Debi si prohlédla kolík, který těžce odolával napnuté šňůře. Celý stan se vzdouval jako lodní plachta. Debi sebrala palici a zarazila kolík ještě o něco hlouběji.

Přitom se zadívala Tolifsonovým směrem a v její hezké buclaté tvářičce se objevil ustaraný výraz.

„Máš něco k té rodině v chevroletu?“

„Ne. Tomas se svými lidmi jsou o tři kilometry jižněji. Zatím nic.“

„To je drsný – Louis říkal, že tam byly děcka.“ Debi měla doma dvojčata.

Pod nimi se objevil další pick-up, o něco méně zablácený než ostatní. Marissa Fellová si svoje auto myla každý druhý den. Dokonce ho i leštila, a navíc pastou, což už dnes dělalo jen pár lidí na zeměkouli. Podobným způsobem vedla administrativu na policejním oddělení: všechno úhledné a spořádané, všechno na svém místě, vycídné do nejvyššího lesku.

Statná kudrnatá žena teď vystoupila z auta a zapnula si svoji modrou kostkovanou bundu.

„Mám je.“ Zabloudila pohledem k Tolifsonovi a pak si znalecky prohlédla hráz. „Tak jak drží?“

„Netuším.“

Natáhla se na zadní sedadlo svého Chevroletu Silverado a sebrala odtamtud kabely a zásuvkové lišty; Tolifson se ujal dieselového generátoru. Marissa neopomněla přivést ani papírové ubrousky a Tolifson jimi začal utírat stolky. Debi to vzala za něj, a když bylo všechno víceméně suché, připojila kabely ke generátoru a nahodila ho.

„Ruth obsluhuje tísňovou linku,“ oznámila starostovi Marissa. „Prostě všem volajícím říká, že máme situaci pod kontrolou.“ Upřela znepokojený pohled na zpěněnou hladinu řeky a na vodní kaskádu valící se trhlinou v hrázi. „Ale když se na to tak dívám, nejsem si úplně jistá...“

Tolifson ukázal na stany. „Tady nahore je možná bezpečněji.“

Marissa se uchechtla. „Ale chtělo by to pevnou linku. Přes mobil a zoom se policejní oddělení řídit nedá.“

„To asi ne.“

„To je teda den. To je teda den. A ty to zvládáš?“

Zatím jsem ve zkoušce nepropadl, pomyslel si Tolifson. „Zatím jakžtakž...“

Vyměnili si další pohled, Marissa nastoupila do auta, na dvakrát se otočila a vyrazila ze svahu.

Vtom Tolifsona vylekal štěkavý ženský hlas, který se ozval přímo za ním. „Pane starosto. Přímo pod tou trhlinou si lidé dělají selfička! Opravdu byste to měl řešit.“

Tolifson semkl rty do tenké čárky.

KUK se vrátila.

4.

KUK.

Tuto přezdívku dal Tolifson sportovně založené světlovlasé ženě, která přijela do města pouhých pětáctýřicet minut po protržení hráze.

První dvě písmena znamenala *Krizové události...* a třetí písmeno označovalo jistý typ člověka. Tolifson toto slovo nikdy nahlas nevyslovoval a i v duchu ho měl vyhrazené jen pro hrstku jedinců, kteří si zmíněné označení opravdu zasloužili.

„Podívejte se.“ Ukazovala na úpatí hráze.

Zhruba desítka občanů se tam natáčela s vodopádem hrnoucím se přes zborcený val do bezpečnostního přelivu. Dvě děti házely žabičky do retenční nádrže, protože jim to z nějakého důvodu připadalo zábavnější, než když byla hladina klidná, nízká a pokrytá šlemem.

„Debi,“ nadhodil Tolifson, „zavolej na hasičskou stanici, ať někdo ty lidi zažene.“

KUK však „zažene“ zjevně nestačilo, protože okamžitě kontrovala: „Je třeba zaslat zprávu sdělovacím prostředkům a do varovného systému mobilních operátorů.“

KUK a její pobočník – pěstěný chlapík jménem Eduardo Gutiérrez – se přihrnuli do Hinowahu s takovou suverenitou, že je Tolifson zpočátku pokládal za policisty, než si uvědomil, že jejich béžové SUV není služební, ale půjčené z komerční autopůjčovny. KUK měla vlasy pevně stažené do culíku,

na hlavě měla baseballovou kšiltovku v barvě lesní zeleně a na sobě oranžovohnědou bundu Carhartt a černé nepromokavé kalhoty. Oznamovala Tolifsonovi, že je profesionálkou v oboru reakce na krizové události a náhodou projíždí kolem. Prý se prozatím ujme vedení sama, a jakmile dorazí krizové týmy z okresu a ze státu, předá jim agendu a bude jim dál asistovat.

Za jejího dohledu – ne nepodobného ostržízimu zraku přísné učitelky – tedy Tolifson zatelefonoval na hasičský sbor okresu Olechu, který měl pod palcem systém civilní ochrany. Jeho součástí bylo i krizové vysílání s aktuálními informacemi o protržení hráze a hrozbě zaplavení města a Tolifson nyní dispečera požádal, aby do zpráv přidal varování, že pořizování selfiček na místě průtrže je...

„Ne, ne, ne,“ přerušila ho KUK zostra.

Tolifson se zamračeně otočil.

„Sotva to vyhlásí, lidi vyrazí ven a začnou si tam dělat selfička.“

Jak ho mělo tohleto napadnout?

„Ať občanům oznámí, že přibližovat se k místu průtrže je velmi nebezpečné. Že budou pohřbeni zaživa. To upoutá jejich pozornost. Už jsem to tak dělala dřív.“

Tohle bylo rozhodně účinnější. I sám Tolifson pocítil morbidně klaustrofobní úzkost.

Předal informaci dispečerovi, ten slíbil, že varování zveřejní, a oba se rozloučili.

„Co okresní a státní krizové týmy? Jaký je status? Už by tu měly být.“ KUK ukazovala na trojici stanů, do nichž se mohlo vejít zhruba dvanáct krizových pracovníků.

Tolifson jí vysvětlil, že s lidmi z okresu už mluvil a že všichni muži a ženy, kteří jsou aktuálně k dispozici, skládají pytle s pískem kolem okresního města Fort Pleasant, které leželo na soutoku řek Never Summer a Little Silver asi pětadvacet kilometrů jižněji. Prý mu bylo řečeno, že pokud se pobřežní hráz neprotrhne úplně, město Hinowah bude muset počkat.

Ohnivý pohled KUK prozrazoval, že se jí tato zpráva nelíbí. *Moje rozhodnutí to není*, blesklo Tolifsonovi hlavou.

Vítr vytrhl ze země stanový kolík a Debi se pro něj vrhla, aby ho zatloukla znovu a lépe.

„Zavolejte jim.“

„Komu?“

„Šéfovi okresu. Kdo to je?“

„Šéfovi?“ zopakoval Tolifson.

„Okresu,“ odsekla KUK.

„Celého okresu?“

KUK si jen povzdechla.

„To je Prescott Moore,“ pokračoval Tolifson. „Ale ten má teď nejspíš plné ruce práce...“

Její pohled byl zničující.

„Chci se s ním vidět.“

„Vidět?“ podivil se starosta.

„Stačí mi virtuálně. Zoom, FaceTime, Teams.“

„Totiž...“

„Já to zařídím,“ ozvala se Debi. „Onehdy jsem to tak dělala se šerifem Barrettem.“

Tolifson ji mávnutím přivolał k sobě. Aspoň se v záznamu neobjeví *jeho* jméno coby jméno člověka, který v tak vypjaté situaci rozptyluje jistě velmi zaneprázdněného okresního inspektora.

Za pět minut jim Debi přistrčila telefon a Tolifson s KUK byli na Zoomu.

„Ahoj, Hane.“ Lehce obtloustlý bledý padesátník si posunul brýle na širokém nose. Mluvil tónem přepracovaného vysokého představitele státní správy. „Co se děje?“

KUK si vzala slovo a představila se jménem.

Na druhém konci linky bylo chvíli ticho. „Totiž... buďte zdráva, paní. Ehm. Musím říct, že tady máme docela frmol.“

„O tom nepochybujeme, Presi,“ řekl Tolifson, „ale chtěli jsme –“

KUK ho uřála: „Potřebujeme tady v Hinowahu záchranáře. Nejmíň deset.“

„A vy jste přesně kdo, paní?“

„Šéfuju soukromé firmě specializované na krizové reakce. Zrovna jsem byla poblíž a přijela jsem pomoci.“

„Aha. A máte s podobnými událostmi zkušenosti?“

„Vy po mně chcete doporučení?“ KUK byla z Moorea stejně rozhořčená jako před chvílí ze starosty. Tolifsona trochu utěšovalo, že se její dotčenost rozprostře mezi víc lidí. „To je ztráta času. Ale jestli to musíte vědět, tak to máme požár v Jenkins Canyonu, ropná skvrna z tankeru Stoddard Petroleum, požár v San Diego Westland, zřícení mostu přes Harkins Bay... a jeden jaderný incident, o kterém nemůžu mluvit. A jestli jste se na to chtěl náhodou zeptat, tak si za své služby nehodlám nic účtovat. Takže jak jsem řekla, potřebujeme sem okamžitě posily. Nejméně deset lidí. Plus pytle s pískem. Pro začátek řekněme padesát tun, ale brzy jich bude třeba víc.“

Další chvíle ticha. „Ale já vám opravdu nemůžu pomoci. Jak už jsem říkal starostovi Tolifsonovi.“

„Proč ne?“

„Je to otázka optimální alokace zdrojů. Hinowah je jedno ze dvanácti měst v okrese a –“

„Protrhla se snad v některém z nich pobřežní hráz?“

Jauvajs.

„No, zatím ne, ale Fort Pleasant leží mezi dvěma řekami a má dvacetkrát víc obyvatel než Hinowah. Musíme si stanovit jasné priority.“

KUK zvedla displej svého telefonu, na kterém se objevil rámeček s hlášením.

ČAS OD POČÁTEČNÍ PRŮTRŽE: 1 HODINA

„Hinowah a všichni jeho obyvatelé sedí na časované bombě,“ pokračovala vážně. „S každou další minutou se přibližujeme ke zborcení celé hráze.“

Moore uhnul očima. O teatrální výstupy zřejmě nestál. „Víš co, Hane? Opravdu mám zájem vám pomoci. Udělám, co se

dá.“ Zvedl hlavu a krátce pohovořil s někým jiným, koho v záběru nebylo vidět. „Omlouvám se. Už musím běžet. Až budu vědět víc, snad se vám ozvu s lepšími zprávami.“

Displej potemněl.

KUK se ušklíbla a odložila telefon, na kterém stále svítil údaj o „čase od průtrže“. Tolifson přemýšlel, jestli si ho nenastavila jako spořič obrazovky. „Jak to myslel, že ‚má zájem‘ nám pomoci?“

„Kdysi bydlel tady,“ ujala se odpovědi Debi. Ukázala na dvoupodlažní dům s neudržovanou a zarostlou zahradou nedaleko od hráze. „Do Fort Pleasant se přestěhoval až loni, když mu umřela manželka. Ale ten dům mu pořád patří a řekla bych, že by ho nerad viděl zaplavený. Takže by nám určitě neodepíral pomoc jen tak.“

„A navíc vlastní agenturu, která je největším zprostředkovatelem hypoték ve městě. A kancelář má taky v záplavové oblasti.“

Smutná osobní minulost Prescottta Moorea a jeho obchodní vazby na město Hinowah však KUK zjevně zajímaly jen velmi okrajově. Momentálně se soustředila na svého pobočníka Eda Gutiérreze, který stál patnáct metrů od ní na podemletém okraji severní strany silnice 13 a mířil na protržený úsek hráze mobilním telefonem s otevřenou aplikací. Ta měřila takzvanou „situační erozi“ – tedy rychlost, s jakou proud strhává zbytek horní části hráze a její boky. Zadíval se na KUK a zavrtěl hlavou.

„Hráz se drolí rychleji, než jsme si mysleli.“

Debi hleděla na KUK a v ruce stále držela ocelovou palici.

„Musíme to tu evakuovat,“ rozhodla KUK.

„Celou Misfortune Row?“ Tolifson ukázal na nízko položený pás městečka pod bezpečnostním přelivem.

„Ne,“ odpověděla KUK a dál sledovala hráz nepřítomným pohledem. „Celé údolí. Celé město.“

Tolifsonovo posměšné vyprsknutí nebylo nejideálnější reakcí.

KUK ho zpražila pohledem.

„Ale...“ Není těch výzev nějak moc najednou? pomyslel si Tolifson.

„Pane starosto. Tohle město je jedna velká mísa, která jen čeká, až ji voda naplní až po okraj.“

„Ale pod hrází je bezpečnostní přeliv s kanálem, který odvádí vodu kolem města.“

„Zatím. Jenže ten dlouho nevydrží, a jestli hráz padne, nebude mít nějaký přeliv vůbec žádný význam. Chci mít město co nejrychleji prázdné. Potřebujeme, aby vaši lidé chodili od domu k domu. A co ten pátrací tým z vašeho hasičského sboru, který hledá v řece to SUV?“

„Zatím nic nenašli...“

„Samozřejmě že zatím nic nenašli, jinak bychom už něco věděli. O to mi nejde.“

K jako...

„Stáhněte ten tým, nechte tam jen jednoho člověka.“

„To neudělám. V tom autě je celá rodina.“

KUK při téhle odpovědi zamžourala. „To já vím. Řekl jste mi to. Ale v téhle branži musíme dělat nelehká rozhodnutí. Čtyři lidé proti tisíci. Jednoduchá matematika.“

Zamířila k nejbližšímu stanu, přemístila kolík, který Debi Starrová znovu zatloukala do země, a řekla: „Tady je hlína. Musíte do jílu. Co počítáte?“

Debi upevnila kolík a zadívala se na pick-up TC McGuirea, který se právě plahočil do svahu. Kývla na něj. „Počítáte nám dělá Tysí. To je on.“

McGuire vystoupil z auta a nasadil si klobouk s ochranným náplekem. Byl oblečený stejně jako Debi, totiž v hnědé uniformě Policejního sboru Hinowah, avšak před deštěm ho chránilo průhledné pončo. Získal ho jako suvenýr na koncertě Kiss Tribute Tour. Byl to urostlý chlap, který dokázal člověka zpražít pohledem. A taky neohrožený – jednou vlezl do hořícího džípu a vytáhl z vraku opilého řidiče. Kromě toho se vyznal v zákonech a byl hlavním uchazečem o funkci policejního náčelníka. Samozřejmě kromě Tolifsona.

Kdyby Tolifson úspěšně prošel zkouškou a funkci získal, ze všeho nejvíc by ho trápilo, že přeskočil McGuirea, o němž věděl, že si na toto místo rovněž dělá zálsusk. Podle jeho názoru však McGuire postrádal „vizi“, ačkoliv si sám nebyl úplně jistý, co přesně tento pojem v kontextu šéfování policajtům na maloměstě jako Hinowah znamená. „Počítače?“ zamumlala povzbudivě KUK.

Tolifson vyzval McGuirea, ať zapne počítače a připojí je k internetu.

„Jasně.“ Policista sebral ze zadního sedadla dva notebooky a mobilní hotspoty a obojí zapojil. Přitom se letmo podíval na řeku a prohlásil: „Možná budem mít štěstí. Déšť prý má před polednem ustávat.“

KUK vytáhla malý dalekohled, zadívala se na západní stranu městečka a nepřítomně oznámila McGuireovi: „Nejde o déšť. Jde o tání. Od čtrnáctého listopadu do čtyřiaadvacátého ledna zaznamenali v horách rekordní sněhovou pokrývku. A poslední čtyři dny panují rekordní vedra. Takže *tohle* se bude ještě zhoršovat.“

„Aha.“

Tolifson se znovu zamyslel. Opravdu mám evakuovat celé město?

Jak?

Zabzučel mu telefon. Marissa Fellová. „Ahoj,“ řekl Tolifson a představil si, jak Marissa sedí za stolem na policejním úřadu.

„Hane. Zrovna mi volali z vojenského ženijního sboru. Posílají k nám tým. Specialisty na záplavy.“

„Díkybohu. Kdy mají dorazit?“

„Říkali prostě brzo.“

Tolifson jí poděkoval a otočil se ke KUK. „Vypadá to, že Prescott Moore opravdu zatahal za nitky. Ty vojenské ženisty určitě zavolal on.“ Přistihl se, že má tendenci hájit místní samosprávu.

„A kdo těm ženistům velí?“

„Ehm, seženu jméno.“

Zavolal Marisse Fellové zpátky, ale ta si nemohla na jméno vzpomenout. „Nějaká žena. Seržantka.“

Starosta předal informaci KUK, která přikývla. „No dobrá. Předpokládám, že číslo na ni má.“

Tolifson se na to Marissy zeptal a pak řekl KUK: „Ne tak docela.“

KUK reagovala pouhým: „Á.“ I tento jinak neutrální zvuk byl ovšem prosycen nelibostí. Zřejmě to mělo znamenat: Buď to číslo máte, anebo nemáte. Proč to hrát na obě strany?

„Město už celou věčnost žádá o pevné linky s identifikací volajícího. Jenže v rozpočtu na ně nikdy nezbudou peníze.“

„Možná byste o tom měli přemýšlet,“ poznamenala KUK.

Ano, matko.

McGuire oznámil, že počítače jsou nastartované. „Mapu oblasti,“ nařídila KUK. „Nějakou, která má souřadnice a údaje o nadmořské výšce. A taky všechny silnice, zpevněné i nezpevněné. Nemluví o Google mapách. Chci státní katastrální mapy.“

„Seženu je,“ odvětil McGuire a adresoval Tolifsonovi pohled typu: Kdo to sakra je?

KUK teď sledovala dalekohledem Misfortune Row. „Jižní strana přelivu.“

McGuire přikývl, jako že rozumí, ale nerozuměl.

„Chci ji odpálit v úseku šest metrů od hráze až po tamten velký dub.“ KUK ukázala na příslušné místo.

„Myslíte...“

„Myslím ten dub. Ten velký!“

„Ne, vy myslíte odpálit? Jako že... vyhodit do povětří?“

Policista si od ní vysloužil letmý pohled. „Ten, kdo vám to tady stavěl, odvedl mizernou práci s hrází a dobrou práci s přelivem. Jenže na tenhle objem není přeliv stavěný. Začne přetékat. Máte hodinu, než se voda dostane k tamté rozvodně.“ Ukázala na velký kovový objekt se spoustou drátů. „Možná mň. A my potřebujeme elektřinu, co nejdýl to půjde. Kvůli komunikacím, zdravotní péči. Znáám jednoho pyrotechnika, ale

ten se sem nedostane včas. Tohle se musí udělat hned. Takže... Máte nějaký dynamit?“

Tolifson už se chystal říct: „U sebe ne,“ ale věděl, že KUK by neocenila ani sebemenší dávku humoru.

„Máme tu důl,“ nadhodil McGuire.

„Jenže ten je soukromý,“ řekl Tolifson. „Nemůžeme jen tak využívat civilisty. Kvůli trhavinám ne. Nebo ano?“

Ed Gutiérrez se k nim připojil. „Jaký důl?“

Tolifson mu vysvětlil, že zhruba půldruhého kilometru západně od města stojí měděný důl Redding. Většina těchto dolů byla povrchových, ale toto byl klasický hlubinný důl s tradiční jámou, kde se k rozpojování horniny na čelbách hluboko pod povrchem používaly trhaviny. Jednou za dva týdny uslyšel člověk varovné pískání a po něm žuchnutí pod nohama.

KUK si evidentně myslela, že používat trhaviny patřící civilistům není žádný problém. „Chci dvanáct ruliček dynamitu s relativní účinností nejmíň šedesát procent. Nebo radši osmáct. A ještě lepší by byla třaskavá želatina.“

Tolifson se zarazil. KUK se na něj podívala a on zvedl telefon. „Uvidíme.“

„A taky vrtací soupravy. S novými břity. Sice je rychle otupíte, ale vyřídíte majiteli, řediteli nebo komu budete volat, že mu náklady uhradíte. Nebude to zase tolik.“

To se ti lehko řekne...

Tolifson zavolal do dolu a nechal se přepojit na Gerarda Reddinga.

„Hanlone,“ ozval se hrubý hlas. „Slyšel jsem o té hrázi. Co se děje?“

Starosta mu vysvětlil, že se hráz částečně protrhla, ale větší na náspu prozatím drží. K odklonění proudu však město potřebuje trhaviny.

Chvilé ticha. „Od nás?“ zeptal se nakonec Redding.

„Od vás nebo od někoho.“

„Tak to je mi líto, Hane. Tyhle věci si sami neděláme. Používáme externí firmu.“

„A máte u vás nějaký dynamit nebo něco, čemu se říká třaskavá želatina?“

„Ne. Když provádíme trhací práce, prostě přijede externí firma, rozmístí trhavinu, odpálí je a zase odjede. Nespotřebované zbytky si přitom odváží s sebou.“

„Díky. A u vás je bezpečno?“

„Uzavřel jsem provoz a poslal pár dobrovolníků pytlovat kolem obvodového plotu. Vodu bych v šachtě vážně nechtěl. Jestli ještě stoupne o víc než půl metru nebo metr, odejdou mi ložiska čerpadel. Jaká je pravděpodobnost, že se protrhne celá hráz?“

„Nevím. Moc dobře to nevypadá.“

„Starosto?“ skočila mu KUK neomaleně do hovoru. „Ty trhavinu.“

„Ne, žádné nemá.“

Další neutrální, leč nelibé: „Á.“ A pak jedním dechem: „A ví, kde nějaké seženeme? Během příštích dvaceti minut?“

Tolifson přetlumočil otázku.

„Objednáváme si firmu sídlící v Eurece,“ odpověděl Redding. „Dám ti na ně kontakt, ale cesta tam trvá tři hodiny. Navíc je všechno svázané regulacemi. Potřebuješ povolení. Inspekce.“

„Dobře.“ Kdyby mu KUK ještě dělala potíže, byl odhodlaný se bránit. „Ne,“ oznámil jí pevným hlasem. „Nikdo nablízku není.“

KUK pokrčila rameny, což podle Tolifsona mělo znamenat: Je to *vaše* město, které se snažím zachránit.

Ještě jednou poděkoval řediteli dolu a ukončil spojení.

KUK se podívala na hráz a postavila se s rukama v bok.

„Tak aspoň rozjedeme tu evakuaci. Už se vrátili ti pátrači – ti, kteří hledali tu rodinu?“

Byla to připomínka, že Tolifson v této věci zatím nic ne učinil. Starosta se postavil stranou, alespoň částečně se ukryl pod stanem, nasadil mrazivý úsměv a zatelefonoval Tomasu Martinezovi.

„Mám tady ženu, která řídí firmu specializovanou na krizové řízení při katastrofách. Potřebuje, aby se tvoji lidé vrátili a evakuovali město.“

„To je to tak zlý?“ zeptal se Martinez.

„Zdá se, že ano. Jeden člověk tam může zůstat a pokračovat v pátrání po té rodině v autě. Ale všichni ostatní ať se vrátí.“

„Jeden člověk? To rozhodl kdo?“

Tolifson jen zopakoval: „Jeden.“

„Dobře. Takže já budu pokračovat a zbytek pošlu zpět.“

Jakmile se rozloučili, přistoupil Tolifson ke KUK, která si na monitoru prohlížela mapu. „Jako evakuační centrum bychom měli použít Hanover College,“ oznámila. „Stojí na vyvýšeném místě a je tam dost místa pro celé městečko. Nebo přinejmenším pro ty, kdo budou potřebovat přístřeší. Mladší a zdravější občané můžou prozatím zůstat ve svých autech. A taky je tam výcvikové centrum záložáků, přičemž mladí lidé se v podobných situacích moc rádi nabízejí jako dobrovolníci. Můžete je obvolat a zařídit to? Je lepší, když takové zprávy oznamují místní.“

„Asi jo.“

„Dobrá. Už jsem volala do jedné prodejny sportovních potřeb a nechala je doručit sto stanů.“

„A to je pošlou jen tak?“

„Je to pro ně reklama. To byste se divil. A taky budu potřebovat, abyste sehnal vozidla na převoz lidí, kteří nemají vlastní auto nebo nemůžou řídit. Máte přímo ve městě nějaké zdravotnické zařízení s lůžkovým oddělením?“

„Ne.“

„Ale máme tu domov seniorů,“ ozvala se Debi.

„Takže se o ně budeme muset postarat. Jaký má vaše civilní ochrana systém fyzického varování?“

„Fyzického?“ zopakoval Tolifson.

„Myslím pro občany, kteří nemají internet nebo sledují televizní soutěže.“

Tolifson s McGuirem se na sebe podívali. „Myslím, že je nom sirénu,“ odpověděl starosta. „Že jo?“

McGuire přisvědčil.

„A ta se používá k čemu?“

„Jako výstraha před tornády,“ odpověděl Tolifson. „Myslím, že spínač je na požární stanici. Mám ji spustit?“

KUK zamžourala. „No, přesně tohle si nepřejeme, ne? Posílat lidi do sklepů, když hrozí povodeň? Sežeňte všechna městská vozidla s tlampači. Potřebuju, aby hlášení sdělovalo: ‚Všichni ať se okamžitě odeberou na Hanover College, naladí si místní rozhlasovou stanici a otevřou si internetové stránky místních novin pro další detaily.‘“

„Ehm,“ odkáslal si McGuire, „a co to bude za detaily? Myslím co přesně?“

„Rozkaz – přesně tenhle výraz použijte – zní evakuovat se na tu kolej a vzít si s sebou jen mobilní telefony, nabíječky, v případě zájmu počítač, jedno náhradní oblečení, léky. Toť vše. Zbraně jsou absolutně vyloučené.“

Tolifson se ušklíbl. „Žádné zbraně? Tady jste na kalifornském venkově. Tohle bude těžké.“

„Rozkaz zní –“ začala KUK pevně.

„Žádné zbraně. Jasně. A co jídlo?“

„Opravdu chcete, aby lidé přemýšleli, jestli mají vzít rajčatovou nebo hovězí polévku?“

„Takže žádné jídlo,“ řekl Tolifson a cítil, jak celý zčervenál.

„A kopii evakuačního rozkazu pošlete velkým mobilním operátorům, aby mohli text rozeslat formou varovné SMS.“

„Kopii rozkazu?“ zeptal se Tolifson. „Nemám si ten text nechat oficiálně posvětit od státu?“

„Ne. K tomuhle právníčinu nepotřebujete.“

Debi chvíli pozorovala řinoucí se vodopád, rychlý, hladký a lesklý. „Co jsem tady,“ prohodila, „nikdy jsem nic podobného nezažila.“

„Naposledy byla řeka Never Summer takhle vysoko v osmatřicátém roce,“ konstatovala KUK. „Jenže tehdy byla pobřežní hráz o třicet centimetrů vyšší a o šedesát širší. Od té doby s erozí nikdo nic nedělal.“

Zatraceně. Tahle ženská se pečlivě připravila, o tom nemohlo být sporu.

Pohlédla jeho směrem. „Tak co ta evakuace?“

„Mám takový problém: neměl by nejdřív nějaký úřad vyhlásit nouzový stav, než vydám jakýkoliv rozkaz?“

„Přesně tak. Na základě odstavce 8630 vládního zákona.“

Nastalo ticho.

„Totiž...“

„No ano, to jste vy, starosto. To vy jste ten úřad. A do toho vyhlášení nezapomeňte uvést, že každému, kdo neuposlechne rozkaz k povinné evakuaci, hrozí podle zákona pokuta až jeden tisíc dolarů nebo šest měsíců vězení.“ Ještě jednou přejela pohledem hráz a dodala: „To vězení tam neopomeňte uvést. Tohle si získá stejnou pozornost lidí, jako když někoho pohrbíte zaživa.“

5.

Colter Shaw pobídl winnebago ke stotřicítce.

Jasně, foukal vítr.

Jasně, hrozil aquaplaning.

Auto však jelo po rovině a on ho měl celkem pod kontrolou.

Dostal se do podobného myšlenkového nastavení, jaké prožíval během motokrosových závodů. V těch vyhrávali jezdci, kteří dokázali balancovat na hranici mezi kontrolou nad strojem a takzvaným „nuceným výsekem“ – tedy situací, kdy všude leží kusy jezdce a motorky.

Jenže na motorce jezdil kvůli vzrušení. Zatímco teď uháněl šílenou rychlostí proto, že na tom závisely lidské životy.

Shaw občas zatoužil po vrtulníku. Jenže to se zdálo dost nepraktické.

Nikdy nemrhej prostředky na úsilí, které přináší minimální užitek.

Tak znělo jedno z otcových potrhých pravidel.

Teprve když byl Shaw deset minut od cíle, začal mít svůj obytný vůz trochu v ruce.

Tohle winnebago bylo nové, neboť jeho předchůdce shořel až na disky kvůli dvěma bezohledným mužům majícím výhrady vůči tomu, že se s ním Shaw vmísil do jejich pátrání po několika lidech, které si oni přáli zavraždit. Byl to třetí obytnák, o který Shaw během své práce lovce odměn přišel. Anebo čtvrtý? Shaw se teď soustředil hlavně na cestu.

A na práci, která ho čekala.

Někteří lidé v jeho branži – což byla, připusťme, hodně malá množina osob – označovali své povolání slovem „odměnář“. Jeden dokonce popsal svoji pracovní náplň jako „odměnářství“, což Colteru Shawovi připadalo téměř absurdně nabubřelé. On sám se raději držel skromnějšího a naprosto přesného termínu „lovec odměn“.

Lidé vypisovali odměny z nejrůznějších důvodů: Vězeňští činitelé za nalezení uprchlého vězně (to se často nestávalo).

Policisté za nalezení zločince, kterého nedokázali vypátrat (to se stávalo pořád).

Soukromí občané za nalezení pohřešovaných dětí, pohřešovaných manželek, manželů, partnerek a partnerů, pohřešovaných rodičů. Pohřešovaných obchodních společníků. Pohřešovaných dokumentů, a někdy dokonce i vzácných předmětů (třeba ašantský svatý trůn, který se nakonec ukrýval všem na očích ve společenské místnosti zlodějského obchodního partnera vypisovatele).

A ačkoliv vypátrání pohřešované osoby či věci bylo někdy nebetyčně složité, obchodní vztah mezi Shawem a jeho klienty naopak vynikal jednoduchostí. Vypsání odměna je z pohledu práva jednostranná smlouva. Jedna strana učiní nabídku – naleznete prosím našeho pohřešovaného xxx (chybějící doplňte) – a druhá strana neboli lovec odměn se snaží podmínky této nabídky splnit.

V tuto chvíli ještě neexistuje žádný smluvní vztah ani povinnost. Osoba, která nabídku učinila, ji může opět stáhnout bez nutnosti uhradit komukoliv jakékoliv náklady. A lovec odměn může své snahy bez dalšího zanechat.

Jakmile však Shaw daný subjekt vypátrá, dochází automaticky k akceptaci nabídky a smlouva zázračně vstupuje v platnost. Je čas vyplatit slíbenou odměnu. Většina vypisovatelů platila Shawovi bezodkladně, ale občas se vyskytly komplikace. Shaw už musel několikrát vypisovatele zažalovat, když například zničehonic usoudili, že pohřešovaná osoba (v tomto pří-

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Na jih odnikud***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.